

CU MAICA DOMNULUI IN CONCEDIU?

Cum să împăcăm concediul cu postirea? Aș vedea o soluție lesnicioasă: să o luați pe Maica Domnului la drum cu frățiile voastre. Sună ciudat, nu? Dar, să știți că Buna Maică nu este deloc pretențioasă. Nu cere nimic, e discretă, necheltuitoare. În plus, vă va ocroti șederea, călătoria, pelerinajul. Tot ce trebuie să faceți este ca, pe lângă clipele de relaxare, de tratament, drumeții, să vă rezervați câteva minute spre a citi o rugăciune Maicii Domnului. În pelerinările estivale să găsiți timpul de a vă coborî genunchii la rugăciune într-o sfântă biserică și, de ce nu, să vă întâlniți cu Mântuitorul Hristos la o dumnezească Liturghie. *Arhim. Mihail Daniliuc*

HRAMUL BISERICII NOASTRE!

Avem bucuria de a vă invita vineri, 15 august, să participați la hramul bisericii noastre, „Adormirea Maicii Domnului”, începând cu Taina Sfântului Maslu, Sfânta Liturghie și încheind cu o agapă (masă) frățească.

Vă așteptăm cu drag!

PROGRAMUL SĂPTĂMÂNII: 10 - 16 AUGUST

Luni, Marți	07:30	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas)
Miercuri	07:30 18:00	- Sfânta Liturghie - Sfântul Maslu
Joi	07:30 17:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Priveghere (Vecernia cu Litie, Utrenia, Prohodul Maicii Domnului)
Vineri	07:00 19:00	- Sfântul Maslu și Sfânta Liturghie - Adormirea Maicii Domnului (Hramul bisericii) - Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efreim cel Nou
Sâmbătă	07:30 17:00 18:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Vecernia - Acatistul Sfântului Ierarh Luca ai Crimeii, doctor fără de arginți
Duminică	07:00	- Utrenia și Sfânta Liturghie

Preot Paroh Iacobeanu Marius - Telefon: 0745.760.239

Preot slujitor Ciuche Eugen Ciprian - Telefon: 0744.862.191

Preot Ichim Gabriel, slujitor la Biserica „Acoperământul Maicii Domnului”, filia Parohiei Ortodoxe Lazaret, pentru persoane cu deficiență de auz - Telefon: 0742.973.355

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digu Birnat nr. 19. Email: parohialazaret@yahoo.com

„Nu te face ucenic al celui ce se laudă pe sine, ca nu cumva, în loc de smerita cugetare, să înveți mândria.” (Sfântul Marcu Ascetul)

DIN OSPĂȚYL CREDINȚEI

Publicație creștin-ortodoxă a Parohiei Lazaret pentru zidire sufletească, editată cu binecuvântarea Preasfințitului Ioachim Băcăuanul, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.

UMBLAREA PE MARE - POTOLIREA FURTUNII

(Matei 14, 22-34)

CUPRINS

1. Umblarea pe mare - potolirea furtunii (Matei 14, 22-34).
3. Îndoiala.
4. Minunea dumnezeieștii Liturghii (VII).
5. Sfinții Martiri Brâncoveni, jertfă pentru credință și neam.
6. Abandonați-vă în mâinile lui Dumnezeu!
7. Încrederea în Dumnezeu.
8. Virtutea este mai presus decât minunea!

Sfânta Evanghelie de astăzi ne arată că, după ce în mod minunat a săturat mai multe mii de oameni cu cinci pâini și doi pești, Hristos Domnul Se retrage în munte, în singurătate, ca să Se roage. De ce Se roagă El după săvârșirea minunii? Ca să ne învețe să mulțumim lui Dumnezeu pentru orice realizare sau izbândă din viața noastră. De ce Se roagă în singurătate? Pentru a nu fi lăudat de mulțimile pe care le-a săturat prin înmulțirea pâinilor și a peștilor. De aici învățăm că după un mare succes, după o mare realizare, nu trebuie să căutăm laudă sau aprecieri de la oameni, ci în liniște, în adâncul inimii noastre și în detașare de slava care vine de la oameni, să dăm slava lui Dumnezeu pentru ajutorul primit de la El și să-l cerem ca harul Lui să umple sufletul nostru pentru a nu merge cu suflet gol printre oameni.

Evanghelia precizează că Mântuitorul, înainte de a Se retrage în singurătate, în munte, pentru a Se ruga, „i-a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă de cealaltă parte a mării, pe celălalt țărm”. El voia să-i învețe pe ucenici să treacă prin încercări, prin ispite, prin situații potrivnice, pentru ca ei să înțeleagă mai bine cât de mare este binecuvântarea ajutorului dumnezeiesc în viața lor. În acest sens, Evan-

ghelia menționează că vântul era potrivit direcției alese de ucenicii din corabie, iar valurile învăluiau corabia, ei aflându-se astfel în mare primejdie. De obicei, cât timp totul merge bine și realizăm ceea ce dorim, nu ne mai gândim de la cine vine darul vieții firești. Însă, uneori, vin și vremuri de încercare sau probleme neașteptate și ne întrebăm: Unde este Dumnezeu? Nu vede El oare necazul nostru, nu vede El suferința sau neputința noastră, nu vede El greutățile noastre? Adesea, viața oamenilor

încercați de necazuri este asemănătoare cu trăirea momentului de panică, de dezorientare și de descurajare a ucenicilor lui Iisus aflați în corabia cuprinsă de valurile mării și izbită de vântul potrivnic în timp de noapte. Învățătorul Iisus Hristos îi lasă pe ucenicii Săi singuri pe timp de noapte să se lupte cu furtuna, cu vântul potrivnic și cu valurile mari pentru a înțelege că uneori nu pot conta doar pe forța proprie, deși sunt pescari cu experiență pe mare. Totuși, fiind desăvârșit cunoscător al oamenilor, Hristos știe și care este măsura încercării, până când ucenicii pot fi lăsați singuri și când trebuie ca El să vină spre ei ca să-i ajute.

La teama lor de-a nu se scufunda în mare din cauza furtunii s-a mai adăugat și frica de o putere necunoscută, cu siluetă de om, care venea spre ei, umblând pe apă ca pe uscat. Însă Mântuitorul, umblând pe apă și venind spre ei, le-a zis: *"Îndrăzniți! Eu sunt, nu vă temeți!"*. Iar când ucenicii lui Iisus L-au recunoscut după voce, fără să-L vadă clar la față, Petru a zis: *"Doamne, dacă ești Tu, poruncește să vin pe apă la Tine!"*. După ce i-a zis: *"Vino"*, acesta a început să meargă pe apă spre Iisus. Cât timp privea numai spre Iisus, el mergea pe apă ca și Iisus. Când însă Petru s-a uitat spre vânt și s-a temut, atunci a început să se îndoiască în sinea lui și să se scufunde în apă. *"Văzând vântul tare, Petru s-a temut și a început să se scufunde, și atunci a strigat: Doamne, scapă-mă!"*. Evanghelia nu spune "simțind Petru ca vântul este tare", ci *"văzând vântul tare"*, ceea ce înseamnă că la un moment dat Petru nu se mai uita direct spre Iisus Hristos, spre Dumnezeu-Omul, ci privea spre vânt, spre stihiiile schimbătoare ale lumii materiale. Așadar, Petru a început să se scufunde în apă numai când a slăbit credința sa ca legătură vie și directă cu Iisus. Adică **atât timp cât credința noastră rămâne relație vie și neclintită cu Hristos-Dumnezeu, putem fi salvați tocmai pentru că El ne ajută să nu ne înrobim stihiiilor lumii materiale, nici să nu ne pierdem cu firea în furtuna încercărilor**. Când însă credința sau iubirea noastră față de Hristos slăbește și începem să ne înfricoșăm de puterile schimbătoare ale lumii materiale mai mult decât îl iubim pe Dumnezeu, atunci începem să ne scufundăm în nesiguranță, disperare și teamă.

După ce Iisus a intrat în corabie, s-a potolit furtuna, iar ucenicii s-au închinat Lui, zicând: *"Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu!"*.

Sfinții Părinți au înțeles corabia ca fiind imaginea sufletului omului credincios în lupta sa cu patimile tulburătoare. Când Mântuitorul Iisus Hristos este așteptat sau chemat și vine cu harul Său în sufletul omului tulburat de ispite, El potolește furtuna gândurilor rele, a simțirilor păcătoase, a ispitelor, a necazurilor și a suferințelor care tulbură pe om. **Dacă îl chemăm pe Hristos stăruitor în rugăciune, zicând: "Doamne, mântuiește-ne! Doamne, scăpa-ne!", atunci El vine la noi și ne ajută**. De aceea, Evanghelia citită astăzi este o Evanghelia a încurajării și a speranței, o Evanghelia a luptei și a biruinței. Ea ne arată că **ieșirea din situații dificile nu se datorează forțelor noastre proprii, ci în primul rând ajutorului dumnezeiesc**.

† Preafericitul Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

ÎNCREDEREA ÎN DUMNEZEU

O dată, un călugăr a fost întrebat:

- Părinte, care este cel mai mare păcat?

- Sinuciderea este, fără îndoială, cel mai groaznic păcat. Nimeni nu are dreptul să își ia viața pe care Dumnezeu, din bunătate, i-a dat-o. Chiar dacă, în viață, ne încercăm mari greutăți sau deznădejdi, Dumnezeu ne-a dat și puterea de a trece peste ele, iar prin rugăciune și căință, toate vor părea mai ușoare. Iuda a fost cel care s-a rupt de Iisus și de învățătura Sa. Treptat, inima lui s-a îndepărtat de Dumnezeu și locul dragostei și al voinței a fost luat de nechibzuință. Încrederea dată de credință a dispărut. Mai întâi, Iuda nu a fost de acord cu Iisus, apoi L-a trădat, pentru ca, în final, să își ia viața, ca semn al ruperii totale de Dumnezeu. Iuda nu s-a omorât din deznădejde, ci din ură. Și, de aceea, **sinuciderea este cel mai mare păcat**. Inima ta trebuie să trăiască în speranța îndreptării, a mântuirii, nu să fie omorâtă.

Chiar și cel mai păcătos om nu trebuie să cadă pradă deznădejzii, ci să aibă încredere în mila și bunătatea lui Dumnezeu.

Prin sinucidere, omul nu scapă de necazuri, ci se condamnă singur la neputință, nemeritându-și astfel mântuirea.

A-ți lua viața nu este eroism, ci lașitate!

Voi l-ați lăuda pe căpitanul care, de teama furtunii, ar vrea să-și scufunde singur corabia, încercând tot ce este pe ea? Furtuni de păcate ne încercăm și pe noi. Să renunțăm la luptă? Să renunțăm la viață? Să înecăm singuri tot ce e mai bun în noi: speranța, iubirea, dorința de viață? În nici un caz. Cu atât mai mare este meritul celui ce reușește în viață, trecând peste obstacole și greutăți!

"Credința în Înviere este adevărata mângâiere în suferințe, în lupta cu os-tenelile și cu greutățile vieții. Nici un om nu trebuie să deznădăjduiască."
Sfântul Ioan Gură de Aur

Nu ajunge credința în Dumnezeu, ci este nevoie și de încredere în Dumnezeu. Încrederea în Dumnezeu atrage ajutorul Lui. Încredințarea desăvârșită în mâinile lui Dumnezeu are drept mamă credința prin care omul se poate ruga tainic și poate primi și roadele nădejzii.

Nădejdea și gândul la Dumnezeu sunt o rugăciune neîncetată ce aduce ajutoare dumnezeiești în ceasul în care avem mai multă nevoie.

ABANDONAȚI-VĂ ÎN MĂINILE LUI DUMNEZEU!

Să fiți căutători de Dumnezeu, așa cum alții sunt căutători de aur! Să fiți căutători de Dumnezeu pentru a dobândi pacea în inimă. Sfântul Serafim din Sarov spunea: "Păstrează pacea în inima ta și vei mântui în jurul tău mii de suflete!" Dar trebuie să înțelegem că pentru a dobândi pacea în inimile noastre avem o întreagă cale de parcurs. Într-un oarecare sens, pacea inimii este punctul final al acestei căutări.

Primul stagi (prima etapă) cere trăirea în smerenie. Ce este smerenia altceva decât... a trai în adevăr înaintea lui Dumnezeu? A fi tu însuși din toată inima și din tot sufletul înaintea Domnului. Poate că atunci vom descoperi că suntem săraci, că suntem slabi, că suntem păcătoși.

Dar să nu ne temem: orișiunde am fi, orișicare ar fi calea pe care am luat-o, orișicare ar fi situația în care vă găsiți, oricât de îndepărtată de Dumnezeu ar fi ea, trebuie tot mereu să vă aduceți aminte că sunteți iubiți de Dumnezeu! Orișicare ar fi acea situație în care vă aflați! Și datorită acestei dragoste (iubiri), vă puteți abandona în mâinile lui Dumnezeu în orice situație în care vă aflați.

Abandonarea în mâinile lui Dumnezeu este etapa cea de-a doua. Ne este indispensabilă (această etapă), căci dacă nu știm să ne abandonăm, ce poate face Dumnezeu? Căci El este cel care vă face, ne face (întru) sfinți. Dar nu poate să facă din noi sfinți decât dacă suntem cu adevărat în mâinile Lui. Și v-

aș spune atunci să nu vă fie frică și să vă abandonați cu totul în mâinile lui Dumnezeu! Dumnezeu nostru este un Dumnezeu plin de milă și de iubire. Uitați-vă la ce ne-a spus Hristos în pilda fiului risipitor, în întâlnirea sa cu samarineanca, asemănătoare cu cea cu femeia păcătoasă. Unde vedeți o osândire din partea Dumnezeului nostru? Nu este decât un cuvânt al iubirii. Acest cuvânt, care urmărește creația în ființa noastră astăzi este descoperirea acestui cuvânt al dragostei și al milei,

care ne dă adevărata pace a inimii.

Așa că să cerem tuturor sfinților care au cunoscut această cale pe pământ, să le cerem ca să mijlocească pentru noi, în fața Domnului nostru, pentru ca să înțelegem și noi cât este de important să ne abandonăm în mâinile lui Dumnezeu prin smerenie. Este ceea ce vă urez eu din inimă!

*Părintele Symeon - Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul din Maldon, Essex
Cuvânt rostit în Biserica Memorială Mihai Viteazul, Alba-Iulia, 1993*

ÎNDOIALA

Faptul că omul nu a ajuns să-L simtă pe Dumnezeu așa cum simte pământul sub picioare, îl face să afirme că are tot dreptul să fie cuprins de îndoială, atunci când se vorbește despre existența lui Dumnezeu.

Dar Dumnezeu nu este ceva creat, El este necreat. Existența Sa transcende posibilitățile noastre obișnuite de cunoaștere. Demersul omului de a încerca să accepte existența lui Dumnezeu precum cea a unui lucru, este greșită. În acest sens îmi aduc aminte de momentul în care Pilat îl întrebă pe Hristos "Ce este Adevărul?". Hristos nu-i răspunde nu din neștiință, căci El însuși era Adevărul, ci pentru că Pilat nu era în stare să ia Adevărul drept adevăr. Cu alte cuvinte, Pilat era lipsit de credință. Așa că, cel ce dorește să-L ia de mână pe Dumnezeu, să-L simtă cu adevărat, trebuie să aibă credință.

Prin unirea cu Dumnezeu, omul poate depăși legile firii, poate merge pe mare asemenea lui Petru. Dar prin îndoială se poate cu-funda în mare, așa cum s-a întâmplat și cu Apostolul Petru: "Domnul l-a apucat de mână și l-a mustrat: Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?" (Matei 14, 30-31). Așadar, cine vorbește despre neputință, vorbește de fapt despre îndoială, căci "cele ce sunt cu neputință la oameni, sunt cu puțința la Dumnezeu" (Matei 19, 26).

Credința apare ca paradoxală și contradictorie pentru rațiunea nelumina-ta. Rațiunea, neputând să verifice eternitatea, infinitul, ajunge să ignore existența lui Dumnezeu și să afirme despre El că nu există cu adevărat.

Alteori, deși am avut o experiență a unirii cu Dumnezeu și am avut parte de o clipă în care ființa ne-a fost cutremurată în adâncul ei, nu le putem descoperi necredincioșilor starea pe care am trăit-o. Poate că acest lucru se întâmplă și pentru că ei se aseamănă lui Pilat care, deși avea Adevărul în față, nu-L cunoștea.

Sfântul Macarie cel Mare descrie în chip minunat cum experiența se transforma în credință, în certitudine. El spune că după ce ai avut experiența unirii cu Dumnezeu, El se retrage și atunci te simți în starea unei bărcuțe pe care marea a lăsat-o pe țarm. Cu câteva clipe în urmă, bărcuța se legăna pe ape, iar acum se odihnește pe nisip. Acesta este momentul când omul nu mai este purtat de experiență, dar ea se transformă în credință. Și omul acesta, spune Sfântul Macarie, are tot dreptul ca, trăindu-și mai departe viața, să afirme: Eu am trăit asta, eu știu că există. Chiar dacă ea s-a îndepărtat, încrederea că ea există nu va mai putea fi zdruncinată în om.

Adrian Cocoșilă

MINUNEA DUMNEZEIEȘTII LITURGHII (VII)

Dumnezeiasca Împărtășanie (1): Peste puțin timp, liturghisitorul se va împărtăși el însuși. Și îi va chema și pe credincioși la Dumnezeștile Taine. Dar pentru că Sfintele Taine nu se dau tuturor, preotul înălțând Pâinea făcătoare de viață, și arătând-o, rostește: *“Sfintele Sfinților!”* Este ca și cum ar spune: *“Iată Pâinea vieții, o vedeți, deci alergați ca s-o primiți!”*. Nu însă toți, ci cel care este Sfânt, pentru că Sfintele sunt îngăduite numai sfinților. Prin *“sfinți”* aici se înțeleg nu doar cei care au ajuns la desăvârșirea virtuții, ci cei care se luptă să ajungă la aceasta, chiar dacă încă întârzie. De aceea, creștinii dacă nu ajung la păcate de moarte, care îi despart de Hristos, și îiucid duhovnicește, nu au nicio piedică să se împărtășească(1). La cuvintele preotului *“Să luăm aminte, Sfintele Sfinților”* credincioșii răspund cu putere *“Unul Sfânt, Unul Domn Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl.”* Ei spun aceasta, pentru că nimeni nu are sfințenia de la sine, ea nu este reușita virtuții omenești, ci toți o primesc de la Hristos. Așa cum dacă așezi mai multe oglinzi în soare, toate strălucesc și crezi că vezi mai mulți sori, dar în realitate este un singur soare care luminează în toate oglinzile, la fel și Cel Unul Sfânt, Hristos, la fel Se revarsă prin împărtășanie credincioșilor, apare în multe suflete, și-i arată pe mulți sfinți.

Acesta este unicul și singurul Sfânt. Deci, după ce îi cheamă în acest fel pe credincioși la Cina Sfântă, preotul se împărtășește mai întâi el însuși, și ceilalți clerici care se află în Sfântul Altar. Mai înainte însă de toate acestea, toarnă apă fierbinte în Sfântul Potir, lucru care arată coborârea Duhului Sfânt în Biserică. Această apă fierbinte, deoarece este și apă și foc înlăuntrul fierberii, îl vădește pe Duhul Sfânt, *“apa cea vie”* așa cum a numit-o Domnul, Care sub chipul luminii S-a coborât peste apostoli în ziua Cinzecimii. În continuare, preotul se întoarce spre credincioși și arătându-le Sfintele, îi invită pe cei care vor să se împărtășească, să se apropie, *“cu frică de Dumnezeu și cu credință,”* adică să nu disprețuiască priverștea smerită pe care o au Trupul și Sângele Domnului, ci să se apropie știind valoarea Sfintelor Taine, și crezând că acestea oferă viața veșnică celor care se împărtășesc.

Trupul și Sângele lui Hristos sunt hrana și băutura cea adevărată. Și când se împărtășește cineva, nu se schimbă acestea în trup omenesc, așa cum se întâmplă cu mâncărurile obișnuite, ci trupul omenesc se preschimbă în Sfintele Taine.

(1) Dealtfel, Dumnezeiasca Liturghie se săvârșește ca să se împărtășească credincioșii. Așa cum spune Sfântul Vasile cel Mare: *„A se împărtăși cineva și a lua în fiecare zi Sfântul Trup și Sânge al lui Hristos este lucru bun și folositor”*. Astfel de împărtășanie însă presupune o luptă duhovnicească continuă și pregătirea potrivită (post, ajunare, rugăciune, pocăință, mărturisire, etc.)

MUTAREA LA CER A MAICII DOMNULUI

Când a binevoit Hristos Dumnezeuul nostru ca să ia pe Maica Sa la Sine, atunci cu trei zile mai înainte ia făcut cunoscut, prin mijlocirea Arhanghelului Gavriil, mutarea sa cea de pe pământ. Născătoarea de Dumnezeu s-a bucurat cu bucurie mare, și cu dorul ce avea ca să se mute la Fiul său, s-a suit, după obiceiul ei, degrab în Muntele Măslinilor ca să se roage. Și s-a întâmplat atunci un lucru minunat, căci suindu-se acolo, atunci de la sine s-au plecat pomii ce erau pe munte, și au dat cinstea și închinăciunea ce se cădea către Stăpâna, ca și cum ar fi fost niște slugi însuflețite.

Când s-a întors acasă, îndată s-a cutremurat casa cu totul, iar ea, aprinzând multe lumânări și mulțumind lui Dumnezeu și chemând rudeniile și vecinii, și-a grijit toată casa, și-a gătit patul și toate cele ce se cădea de îngroparea ei. Și a spus cele ce i-a zis îngerul, despre a sa mutare la cer. Iar femeile chemate, dacă au auzit acestea, au plâns cu tânguire și cu lacrimi și au suspinat cu jale și s-au rugat să nu ramână sarăce de dânsa. Iar Preacurata le-a adeverit că nu numai pe dânselle, ci și pe toata lumea o va cerceta și o va umbri. Apoi s-a făcut fără de veste sunet de grabnic tunet, și arătare de mulți nori, care aduceau de la marginile lumii, pe toți ucenicii lui Hristos la casa Maicii lui Dumnezeu. Luând Fecioara iertăciune cu toți, s-a culcat pe pat și și-a închipuit preacuratul sau trup precum a vrut; și a făcut rugăciune pentru întărirea lumii și pașnica ei petrecere, și i-a umplut și pe dânsii de binecuvântarea ei. Și așa în mâinile Fiului și Dumnezeului său și-a dat sufletul. Și îndată sau vindecă mulți orbi, ologi, surzi și alți neputincioși. După aceea a început Petru cântarea cea de ieșire și ceilalți Apostoli; unii au ridicat patul, alții mergeau înainte cu făclii și cu cântări, petrecând spre mormânt trupul cel primitor de Dumnezeu. Atunci s-au auzit și îngerii cântând și văzduhul era plin de glasurile cetelor celor mai presus de firea omenească.

Pentru aceste lucruri, mai-marii iudeilor au pus pe unii să surpe jos patul în care zăcea trupul cel de viață începător. Dar dreptatea lui Dumnezeu ajungând pe îndrazneții și obraznicii aceia, ia orbit, iar pe unul dintr-înșii, care mai nebunește se pornise de apucase acelu sfânt pat, ia tăiat amândouă mâinile, care au rămas spânzurate de pat. Iar aceia, crezând din tot sufletul, au aflat tămăduire și s-au făcut sănătoși ca și mai-nainte. Apoi Apostolii au așezat trupul Maicii Domnului în mormânt, în satul Ghetsimani, și au stat trei zile lângă dânsul, auzind neîncetat glasuri îngerești.

Dar Apostolul Toma, sosind cu trei zile mai pe urmă, era mâhnit foarte și întristat, că nu se învrednicise să vadă și el trupul; și au deschis mormântul pentru dânsul ca să se închine și el. Și s-a minunat că a aflat mormântul fără de sfântul trup, și era numai giulgiul, care rămăsese mângâiere tuturor credincioșilor, și mărturie nemincinoasă a mutării Maicii Domnului la cer.